

Opvoeden door stoeien

Bewegingsopvoeding, tolerantie en sociaal gedrag, spel- en lessuggesties.

Mensen zijn beesten. 'De mens is als enige diersoort in staat verschillende vaardigheden gecombineerd en langdurig uit te voeren' (Petrus Bult, 1982).

Yos Lotens maakt in zijn boek *Opvoeden door stoeien* nog maar eens geduldig duidelijk welke bijdrage stoeien kan leveren aan de mentale en sociale vorming. 'Als stoeien wordt verboden, betekent dit niet dat de behoefte eraan afneemt'. Door dit te stellen slaat Lotens de spijker op z'n kop. Het moet eruit! Verbieden betekent uitstellen, kanaliseren is geboden. Stoeien is 'de oudste basisvaardigheid van vrijwel alle zoogdieren'. Vroeg of laat wil de opgroeiende mens zich aan zijn soortgenoten laten gelden (verschillen tussen jongens en meisjes voor het gemak daargelaten). Grenzen verkennen en verleggen. Gebeurt dit vroeg dan is het van een kinderlijke onschuld, gebeurt het laat, dan is het meestal te laat. Het lezen van dit boek voelt als een juichende aanmoediging gericht tot iedereen die zich bezighoudt met de ontwikkeling van opgroeiende kinderen. Na het uitgebreide 'waarom' volgt ruime aandacht voor het 'hoe'. Behalve nodig blijkt stoeien gelukkig ook leuk te zijn en veel makkelijker te organiseren dan velen vermoeden. Door het aanbieden van eenvoudige en makkelijk te organiseren stoeisituaties waren de kinderen al snel in staat deze zelf op gang te brengen en te houden...tussen de opdrachten door die in de klas werden gemaakt.

Waar Lotens zich in zijn vorige, ook nog maar kort geleden uitgekomen boek 'In de greep van judo' vooral toelegt op de kant van het sportjudo, compleet met spelregels en tactische- en mentale tips, maakt hij met dit boek een duidelijke keuze voor de praktische toepasbaarheid van stoeien en speljudo voor opvoeding en onderwijs. Helaas vergeet hij in z'n enthousiasme het onderscheid tussen deze laatste twee varianten te definiëren, waardoor het voor de lezer gissen blijft of we hier nu te maken hebben met een twee- of een driedeling.

Lotens richt zich met dit boek tot lezers met verschillende rollen. Naast vakbroeders en -zusters worden ook de groepsleerkrachten en ouders in het opvoedkundige verhaal betrokken. Ook is er ruime aandacht voor het speciaal onderwijs. Dit wordt onderbouwd vanuit natuur- en sociaalwetenschappelijk perspectief, maar legt ook rustig uit dat een klap met een kussen minder onplezierig aanvoelt dan een klap met een vuist. Theorie en praktijk zijn aangenaam verweven, waardoor het boek van A tot Z prettig leesbaar blijft.